

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristočna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 157.

V Ljubljani, v torek 14. julija 1885.

Letnik XIII.

Recimo katero!

Končan je boj nekrvavi, ki se je bil po cislitvanskih deželah za sedeže v državni zbornici in marsikaj družega. Penili so se valovi volilnega gibanja in marsikterega mornarja vrgli z državne ladje v naročje „politične smrti“. Admirali in generali nasprotnih si strank so prešteli glave svojih zvestih ter uganili v svojih „učenihi“ glavah, da ni vse tako, kakor bi moralo biti. Padli so hrabri borilci „za domovino“, in „novinci“ so stopili na izpraznjena mesta.

Sedaj je primerje za nekaj mesecev; kuje se orožje, napravlja smodnik ter brusijo skrhani meči, in na zimo hočemo slišati, kako zazvoné na Dunaji jezične sablje.

Po končanih vojskah pa navadno izvedeni strategji „odkritosrčno“ in nepristransko izražajo svoja mnenja, hvalijo, kar je hvalevrednega ter grajajo nedostatke vojnega načrta. Dasi podpisani ni na najnižjem klinici častniške „lestve“, niti „oproščenik“ med strategji, ki prelivajo kri za „omadežano čast“, vendar se drzne preliti nekaj kapljic — črnila ter reči katero „sine ira et studio“.

Pričakoval je vsak domoljub, da pri volitvah v državni zbor častno zmaga prava avstrijska ideja, in se pomnoži število onih mož, ki jo zastopajo. Tudi mnogovrstni vplivi so begali volilce tje in sem, in le vstrajnost in neustrašljivost konservativnih volilcev je pridobila desnici zopet večino. So ljudje, ki sami sebi nočejo dobro; v merodajnih krogih razširjena je misel, da naj ostane vse pri starem, ker liberalizem jim je zašel v meso in kri, tū in tam sta odločevala pohlep in „kruh“. Je-li vse to v prid Avstrije in njenih narodov? In kdo je temu kriv? Kdo lahko zajezí samovoljo in krivico? To so pač vprašanja, na ktera bi radi obširneje odgovorili. Mar li smemo?

Za sedaj se hočemo ozreti le na glavne faktorje, ki so v Cislitvaniji pripomogli marsikteremu do državnih jaslí — ne ravno v blagor volilcev, ter pačili so javno mnenje. Sodba ta je splošna in ne meri izključljivo na gospode ob Krki in Kolpi.

Šest let že vodi notranjo našo politiko grof Taaffe. Odkritosrčno priznamo, ne gledé na to ali ono stran, da se imajo Slovani ministerskemu predsedniku v obče za mnogo zahvaliti, vendar pa sedanja vlada niti polovico tega ni spolnila, kar so zvesti Avstrijci od nje pričakovali. Radi priznamo, da na en mahljev hrast ne pade, in da ima ta hrast, imenom pseudo-liberalizem, močne in razraščene korerine, toda mahati in sekati je bilo treba z ostro sekiro, kar pa se ravno ni vselej zgodilo.

Nek Dunajski list je imenoval pred tedni sedanjí naš notranji položaj „prenehljej ali premirje“. Hotel je reči: liberalna, Avstriji več ali manj škodljiva stranka, je izgubila državno krmilo, toda vse se je ohranilo, kar je pred leti imela. Tu bo marsikteri naših gospodov zmajal z glavo ter začel naštevati „pridobitve“ v ožji naši domovini. Odgovorimo jim to-le: Da, mnogo se je pt nas spremenilo. A kdo je k temu pripomogel? Delavnost in skrb naših vstrajnih rodoljubov vrgli ste na Kranjskem liberalce iz onih prostorov, ktere so si bili prisvojili proti vsaki pravici. Vladi smo v tem oziru le toliko hvale dolžni, da je bila „nepristranska in nas ni pritiskala ob steno“, kar je tudi nekaj. Je li to osebna želja grofa Taaffe-ja ali premišljeno vladno načelo, kterega tudi Taaffe spremeniti ne smé o tem naj sodijo drugi možje.

Toraj hvaležni hočemo biti vladi, ker je bila nepristranska; s tem pa ne rečemo, da bi morali biti, kajti storila je, kar je njena dolžnost. So li morda naši Nemci čiste in mešane krvi prikrajšani v svojih pravicah? Nikakor ne! Poglejte v šole, v urade ali ktere-koli državne zavode hočete, prepričali se bote, da se jim ni skrivil niti lašček na glavi in da imajo vse, kar so imeli pred Taaffe-jem.

Vse delovanje sedanje vlade se skrči na to, da je vstavila državni voz na poti, po kateri so ga tirali liberalci in da jim je iztrgala iz rok kupico, iz ktere so oni vlivali strup avstrijskim narodom v meso in kri. Hočete dokazov?

Največ se je govorilo in mnogo črnila prelilo o narodnostnem vprašanji. In v tem oziru je vlada na mnoge prošnje in višje povelje precej

odjenjala od prejšnjega načela. To pa le počasi, da bi Nemci iz Avstrije ne pobegnili pred slovansko povodnjo. In vendar toliko hvale v vladnih listih in krika v nemškem taboru.

Kaj je nam prinesla šolska novela? Ne mnogo več kot nič, kajti tū ni šlo toliko za število let šolskega obiskovanja, marveč zato, da se postavi šola na krščansko podlago. Koliko se je zboljšalo v tem oziru, sodijo naj oni možje, ki se tolažijo, da je boljše. Grof Taaffe je saj naznanil v „Abendpošti“, da konservatizem je to, ako ostane pri starem!

Ozrite se na Dunaj, kjer so se očetje pripravili s prebivalci ob „Schwarzi“ za vodno pravico. Zmagale se velikomeščanske koristi; Dunajska krivica je postala pravica in pravo deželsko je bilo nepravdo.

Vlada je imela lepo priložnost ogledati si ne-lepo upravo Dunajskega mesta ter zatreti nevarno skro, ki tli na ognjišču, okoli kterega sedé mesni

voščje.
V naše finance? Da, mnogo so liberalci grešili, globoka je rana na avstrijskem telesu, pa „mali mož“ še vedno zdihuje, ker ga tlačí „veliki mož“ (kajetalist), kakor neka živalica trsni sedež. Reševalo se je v zbornici tudi socijalno vprašanje, toda sprožila ga ni vlada.

Plutokratični znak liberalizma je ostal nespremenjen, studenec socijalnih homatij se ni zamašil. Kje je borzna postava in drugi zakoni v prid kmeta, najmočnejšega Avstrije stebra?

Zdi se nam ravno tako, kakor ko bi hotel vrtnar koprivo zadušiti na vrtu; posmukal bi ji perje, a korenine se ne dotakne. Da nam pod sedanjo vlado boljše dène, je umevno; kajti po slabih letih, ko je toča bila in razsajal vihar, ugaja nam oblačno vreme.
(Konec prih.)

Pastirski list avstrijskih nadškofov in škofov.

(Dalje.)

6. Kakor veste, so naš sv. Oče papež Leon XIII 20. malega travna preteklega leta izdali okrož-

LISTEK.

Žumberk.

Krajepisna in zgodovinska razprava.

(Dalje.)

Uskokov je bilo pred dve sto leti po vsi priliki več nego li jih je dandanes, a da se niso pomnožili, krivo je bregovito in kamnito zemljišče, ki je slabo hrano moglo dajati za toliko ljudstvo, pa silne in neprestane vojske, v kterih so stari Žumberčani popadali. Za dōbe Valvazorjeve našteló se je samo starih hiš uskoških več od devet sto, a v vsaki hiši je živelo v zadrugi do pet rodovin. K starim Uskokom prispelo je l. 1597 1700 novih rodovin, ki so se naselile okoli Gomirja in Vrbovskega, pa po Marindolu in Bojancih med Črnomljem in Metliko. Ni nobenega dokaza, da so leta 1617 ali kasneje še kakšni Uskoki iz Senja ali iz družega kterega mesta naseljeni v Žumberku, in da so se tako Senjski Uskoki pomešali z Žumberškimi. Senjani in sploh Primorci, ki so morali vsled ugovora med nadvojvodo Ferdinandom in benečansko vlado dne 14. jul.

1617 zapustiti svoje kraje ter umakniti se 10 milj daleč iz Primorja, niso prišli v Žumberk, ter je v tem pogledu neosnovana kombinacija zgodovinarja Bagela in drugih, ki so se njega držali, nego se je takrat en del Senjskih Uskokov razpršil po različnih mestih Karlovške krajine. Niti se ne najdejo v Žumberku med prebivalstvom imena tistih katoliških rodovin, ki so takrat Senj zapustile. (Engel: Geschichte v. Dalmat. Croat., Slav., p. 166. — Czörnig II. Th., p. 166. — Krajiški akti, zbirka v akad. jugsl.)

Ugovor o izgnanju Uskokov Senjskih je izveden l. 1618 po komisarjih avstrijskemu grofu Karlu Harrachu in benečanskemu Jerku Giustinianu. V vsem je bilo takrat odpravljeno od venturinov (domobrancev) kapetana Semenića 13 rodovin iz Senja, a 81 rodovin iz okolice Brinja. Večidel pregnanih se naseli v Otočki krajini. Ti Uskoki so bili vsi katoliške vere, a v Senju ni niti bilo pravoslavnihi Uskokov, za ktere smatrajo manje izvedeni pisatelji Senjske Uskoke po tem, ker jih včasí spomenici zovejo Vlahe, kakor da ni bilo Vlahov katoliške vere (Valachi catolici). V Dalmaciji zovejo tudi danes gorske Hrvate-Vlahe (Mor-

laci) tisti logiki, kakor tudi še zdaj Bažka ali pa Senjska branjevka pravi vsakemu krajišniku, ali Zagorec vsakemu, kdor opanke nosi „Vlah“. Neznani pisatelj o Uskokih (Starine akademije jugoskov. IX., p. 172) pravi o Senjanih okoli l. 1580: „Uschocki, quali vengono dalla Turchia (da je bila takrat precej čez reko Liko) ivi vicino come abbuttinati dalla Bosnia, Corbavia, Morlaccia, le quali provincie sono catolici.“ Kot goreče katolike so podpirali rimski papeži Uskoke tudi z denarjem (posebno Gregor XII.) ter so dajali vsako leto kapetanom po 2000 tolarjev, a siromakom po 400 (p. 183). Neznani pisatelj hvali Uskoke kot dobre katolike (sono veramente catolici, p. 231).

Valvazor opisuje Žumberške Uskoke kot ljudi prav surove, razuzdane, ki radi kradejo in jemljó po sili. Še vé, da je bilo dosti lenuhov in hudobnežev med njimi, ali tej pokvarjenosti so bile krive večne vojske, pa tudi tadanje uredbe v krajini; ker ne samo, da je bilo dopuščeno, nego celó naloženo četovanje in haranje po Turškem, kakor se je to dogodilo l. 1580., ko so zapovedniki kar poslali Uskoke na plen v turške predele na Uni. Navajeni jemati Turkom, nadaljevali so Uskoki to grdo na-

nico proti skrivni zvezi prostozidarjev, njih pogubno delovanje zaznamovali, njih pravila (vodila) in namene obsodili, njih nakane pred vseh očmi razodeli. Po pravici obračajo sv. Oče na skrivne zavaznike besede psalmistove: „Tvoji sovražniki hrume in kateri te črtijo, vzdigujejo glavo. Zoper tvoje ljudstvo delajo hude naklepe in zoper tvoje svete se posvetujejo, rekoč: Pridite in potrebimo jih izmed narodov.“ (Psal. 82, 3—5.) Pač stopajo prostozidarji s krinko prijateljstva in dobrohotnosti pred ljudstvo. „Vsi udje (tako pravijo) naj se imajo kot enake, kot brate in s prijateljsko ljubeznijo, medsebojno pomočjo in zvestobo združeni naj bodo eno pobratimstvo človekoljubja, potrpljenja in družnosti;“ — „združenje dobrih, blagih, velikih ljudi pred in za modrijanom iz Nazareta.“ (Anderson, Constitutionsbuch.) Toda, predragi, „ne dajte se nikomur zapejljati s praznimi besedami.“ (Efež. 5, 6.) Ako bi bilo to zagotavljanje ljubezni in dobrohotnosti tudi gola resnica, bi vendar ne imeli v prostozidarstvu nikakega nadomestila za kršćanstvo. V omenjenem naznanilu se povzdiguje le obnašanje prostozidarjev do bližnjega. Kje pa se govori v njihovi veri o dolžnostih do Boga, in kako obnašanje tirja njih nauk do lastne osebe? Kaj da pomenijo besede „ljubezen“ in „potrpljenje“ v ustih prostozidarjev, razvidi se iz njihovega obnašanja proti kršćanstvu in cerkvi. Kar se pa tiče vere prostozidarjev, akoravno so iz početka na videz vsako vero potrpežljivo sprejeli pod svoja krila, prišli so do tega, da se je nedavno med njimi vnel prepir o tem, se li sme verovati, da je Bog ali ne? O razodetem kršćanstvu je pri tem svojatstvu tako malo besed, da se temveč na vse kriplje péhajo, da bi odstranili vsak vpliv kršćanske vere in posebno katoliške cerkve iz očitnega življenja, da bi državo, njeno postavodajalstvo in naredbe ogolili vsega verskega značaja. „Toda,“ tako pravijo Leon XIII v omenjeni okrožnici, „ni jim dovolj to, da bi cerkev, najboljšo voditeljico, odstranili, marveč še menijo tudi, da jo morajo sovražno napadati. In v resnici, brez kajenja skušajo še celó podlago cerkve razdreti z besedo, s pisanjem in očitnim šolskim naukom; cerkvenim pravicam ne zanašajo, službe, ktere ji je Bog izročil, pri njih nimajo milosti... apostolski sedež in rimskega papeža že davno z dvojnato silo napadajo... Kar so družniki te svojbine že davno med seboj nameravali, govore zdaj brez skrivanja in očitno: papeževa moč se mora zatreti, papeštvo samo se mora iz zemlje popolnoma iztrebiti.“

Kaj pravite, katoličani, ako so pri takem obnašanju prostozidarjev proti katoličanom in sv. cerkvi njih usta še polna ljubezni, potrpljenja in pobratimstva? Jim bodete li slepo zaupali, se li dali izvabiti v njih mreže prepustivši jim najsvetejše blago svojih duš kot nameček? Pač smemo upati, da dobro misleči katoličani in dobri avstrijski državljani pri sedanjih naših državnih postavah ne bodo naravnost pristopali k tej skrivni zvezi.

Toda, predragi, razun tistih, ki nosijo prostozidarska znamenja, je še veliko število takih, ki so sorodni s framasonstvom (prostozidarstvom) po mišljenju in naukih ter njihovi družniki. Število teh

pomožnih prostozidarjev je pri nas veliko večje nego prostozidarskih bratov samih. Tajna zveza je pač prav za prav borilec, ki kuje cerkvi sovražne naklepe in težnje našega časa; toda tej zvezi pomaga tudi mnogo enakomislečnih, vedé ali nevedé. K tem se morajo šteti tudi oni katoličani, ki se boré zoper svojo lastno cerkev in njene koristi in pri vsaki priliki stopijo na stran sovražnikom vere in cerkve. Ti vsi delajo v službi in kakor težaki prostozidarjev — čisto nasprotno temu, kar sv. oče vernikom vleva, rekoč: Mož zraven moža in neustrašeno se postavimo nasproti prodirajoči ločinski svojati.

7. Najmogočnejši pripomoček v rokah prostozidarjev in njih pomočnikov v to, da se družbinstvo kršćanstvu iztrga, je dandanes novinarstvo posebno dnevnik, slabi časopisi. Pač mnogokrat so že svarili posamezni škofje svoje vernike pred pogubljivimi spisi. Dolžni smo ponoviti to svarilo enodušno in kakor iz enih ust. Upamo, da se naše besede ne bodo pozgubile kakor glas vpijočega v puščavi! Ako pa bi si vendar mnogi rajše zajemali nauke za vero in življenje iz ostrupenih vodnjakov dnevnega novinarstva, namesto da bi si gasili žejo iz živih virov resnice, ako bi si rajše jemali verski poduk iz časopisov, ktere pišejo judje in brezverci, in ako bi jim nepogojno verjeli, cerkveno učenitvo pa zametavali, bi s tem pogubili sebe in svoje in bi poginili vsled slabih nasledkov svojega krivega vedenja.

Ne dá se tajiti: v našem dnevnem novinarstvu in časniških književnosti odseva natančno duh našega časa; kar se v teh piše, je po večem odsév našega od Kristusa in Boga odvrnjenega svetá. Kakor se vrti duh časa, tako odjéka novinarstvo. Novinarstvo piše, kar svet rad bere, in bere človek rad, kar se prilega njegovim lastnim mislim in željam. Naša književnost, izimši vse premalo dobrih spisov v knjigah in časopisih, vero obče le razdira. Nalašč odvrta človeško srce od vsega višega in čeznaravnega ter ga tiši na zemljo. Enako pogubno dela novinarstvo v pravdnostnem oziru po časopisih, knjižurah in knjigah. Samomor, dvojoj, prešeštvo in zločinstva vsake vrste se opisujejo kot dovoljena, ako se celó kot čednost ne preslavljajo. In to pogostoma v silno vabljeni, mamljivi obliki — strup v zlati kupi. In kdo prešteje žrtve, ki se dan na dan dajejo v žrelo molohu spačenega novinarstva, kdo šteje nedolžne, ki so se popolnoma okužili po slabih spisih in zavrgli vso sramožljivost, kdo prešteje nadepolne mlade može, ki so, poprej vneti katoličani, po branji pogubnih časopisov zgubili vero in so stopili v vrste verskih sovražnikov!

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. julija.

Notranje dežele.

„Politik“ ima z Dunaja telegram, da se bo vsled letošnje škofovske konference profesorjem bogoslovja po škofijskih semeniščih plača zdatno povišala, kar je popolnoma prav in umestno. Vsak

delavec je svojega plačila vreden, zakaj bi ga ravno izgojčevalj bodočih duhovnikov ne bil, ki po svojem poklicu kakor tudi po svojem izobraženju in učenosti mesto zavzema (pa tudi mnogo važnejše), kakor marsikdo ki po tisoče plače vleče za pičlo svoje delo. Kako pa so plačani ti učenjaki med učiteljstvom? Kakor učitelji ljudskih šol po večjih mestih (znabiti še toliko ne) in vendar je velik razloček med naloženim kapitalom ondi in tukaj! Bogoslovje je učni zavod, ki se med velike šole uvrstuje. Kje pa imate na velikih šolah profesorje, može od 40 do 60 let ki bi za 800 goldinarjev podučevali. Kar je toraj profesorjem na velikih šolah za plačo pripoznanega, primerno tolika morala bi se po pravici določiti plača profesorjem po bogoslovnih učiliščih!

Nemški vojaški godci postali so najnovejši „sport“ v nemško-liberalnih krogih po Avstriji. Včeraj smo pisali, da so jih na Dunaji v Sechshausen hotli imeti, pa jih ministerstvo notranjih zadev ni dovolilo. Danes čitamo zopet v „Politiki“, da so jih v severočeškem gujezdu „Nixdorf“ v okrajnem glavarstvu Schluckenau tudi zahtevali. Sostavil se je bil namreč odbor, ki je hotel napraviti nemško-narodno veselico, pri kateri bi bili tudi godci sami trdi Nemci. Ker pa na Češkem vse lažje najdeš, nego nemškega godca, sklenili so dotični domoljubi (?) vojaške godce iz nemškega cesarstva najeti, ter so se obrnili na zapovedništvo kraljevo saksonskega pešpolka št. 102 v Zittau. Toda na Češkem ima nekdo še veljavne besede, kakor pa prusaška svojat in to je c. k. cesarsko namestništvo v Pragi, ki je saksonskim vojaškim gocom sviranje na Čeških tleh prepovedalo in to tudi v civilni obleki. Vsled tega bo nameravni koncert izostal. To je prav strastna zagrizenost, kakoršne še nismo kmalo doživeli. Ker gré vsaka reč v tretje rada, smo radovedni, kje se bo sedaj kak prusjanski odbor za pruske vojaške godce še oglasil. Našim obožateljem črnorudeče-rumene zastave v Ljubljani bi kaj takega prav nič štupati ne bilo, ko bi se bilo nameravno pa sramotilno podjetje na Dunaji in v Nixdorfu izvršiti dalo, tako si bodo pa morda vendar premislili.

Menda v nobeni pokrajini po letošnjih volitvah ljudi ne bo huje glava bolela nego v Dalmaciji. Povsod so se razburjeni duhovi že polegali po raznih sencah, le v Dalmaciji še ni mirú, še ni pokoja. Morda zaradi pomanjkanja sence? Ne, s senco je Zadar že še kolikor toliko preskrbljen, pač pa zaradi nestrpljivosti „irredente“ in srbskega renegatstva hrvatski narodnjaki v Zadru še sedaj nimajo mirú. Javno na ulicah zasramuje jih nezrela mladež, ker jim drugače ne more do živoga. Mnogo takih dejanj dogodivših se pri volitvah prišlo bode pred sodnijo, kjer se bodo čudne reči godile. Čudne zaradi tega, ker so skoraj da vsi sodniški uradniki po Dalmaciji ob enem privrženci laške neodrešene stranke. (To je vendar čudno, da je uradnik povsod nasprotnik ljudstva!) Kako bo tak sodnik sodil, si pač lahko mislimo, ako bo skoraj vsak ob enem sam svoj sodnik. Kriv tako žalostnih prikazni na pravosodnem polju v Dalmaciji je mnogo c. kr. senatni predsednik pri najvišjem sodnem dvoru, ki je sam hud pristaš neodrešene laške stranke. Da je v resnici hud in zagrizen Lah, priča nam jeden njegovih uvodnih člankov tiskan v „Dalmatu“, ki je imel podobo nekake zahvale, ktere ga je g. Lapenna tudi s polnim imenom podpisal, c. kr. državno pravdnitvo je pa list konfisciralo. Da se v očigled takih razmer narodnjaki v Dalmaciji nimajo še lepših dni nadjati, je pač očitno. Tako piše „Politik“.

Vnanje države.

Turške železnice od srbske meje pa do proge Mitrovica-Solun pričele se bodo sedaj-le delati med 15. in 20. t. m., ako se sme turškim sporočilom verjeti. Kljub temu, da se je pričetek dela

vado tudi pri svojih sosedi po vaseh in mestih na Kranjskem in Hrvatskem, radi česa so se silno tožili na Uskoke v šestnajstem in sedemnajstem veku. Leta 1569 potožili so se na zboru hrvatskem plemiči Herendići, vlastelini v Mlaki (pri sv. Petru na Mrežnici), da ne morejo živeti pred Uskoki iz Mrzlega polja (iz Žumberka), ker jih neprenehoma grdo robijo in plenijo. (Saborski zapisnik za l. 1569 v zem. arh. fol. 47.)

Na zahtev stališev hrvatskih sta preiskovala 3. jun. l. 1632 v Ozlju kraljevska poverenika Benko Vinković, tedaj škof Pečuški in predstavnik kapitljna Zagrebška in Vinko Frankopan Tržaški, general Karlovski, škodo, ki so jo storili Uskoki po zemljiščih podanikov knezov Zrinjskih. Deležnika te razprave sta bila tudi protonotar kraljevine, Peter Znika in podžupan Zagrebški Petričević, dočim je Uskoke zastopal njihov zapovednik baron Rudolf Paradeiser, ki se je tukaj obvezal, da bo do sv. Mihela v jeseni z denarji nadomestil vso škodo, ktero bodo poškodovani s prisego potrdili. Med tem pa je Paradeiser tudi še kasneje napadal bližnje plemičke dvore, ter navalil l. 1634 na dvore Petra Vojnovića in Lukeža Franculića v Mahničnem, ter odnesel vse, kar so mogli s seboj vzeti Uskoki. (Saborski zapisnik za l. 1632 in 1639 v zem. arh.)

Tudi Kranjci so pretrpeli mnogo zla od klatanečih se Uskokov, a radi mej bil je pa večer prepir pa tudi dosta krvavih glav. (O pravdi radi mej po pašnikih, do kterih je Uskokom mnogo stalo, ker so živinorejci, vzdržala se je v Žumberku povest „o krvavem kamnu“ v gorjanskih livadah pod cerkvijo sv. Jere. Narod pripoveda, da sta pod tim kamnom pokopana dva mladenčca, en Uskok, a drugi Kranjec. Vzrok njune smrti pa da je bil ta-le: Posle dolge pravde so se pogodili Uskoki s Kranjci, da bode tekla medsebojna meja tam, kjer se bosta sešla dva mladenčca, ki sta šla od doma na Markov dan prav zgodaj eden drugemu naproti. Mladi Uskok je prav zgodaj uranil, prešel gorjanske livade ter poletí navzdol čez kranjsko mejo, kjer se je sešel s kranjskim mladenčcem, ki se je na breg popenjal. Tukaj sta čakala sodnike, ki so imeli soditi o mejah. Kranjski sodniki pridejo poprej ter sklenejo, da bodo zakopali živa oba mladenčca, da ne bode nobeden zvedel, kje sta se sešla. V tem trenutku priletí za mladim Uskokom njegova nevesta, mlada pastarica, a Kranjci so odpeljali vse tri čez tadanje meje v predel Žumberški ter pokopajo mladenčca zraven pota, koder se gré na gorjanske livade, nehoteči ju tamkaj pokopati, kjer sta se mladenčca sešla, samo da si na tak način prisvojé gor-

janske livade, ki so še dandanes kranjske. Devotka skoči od tuge in žalosti za svojim mladenčcem v jamo. Na grob jim zavalé kamen, iz kterega so pri tej priložnosti izskočile tri kaplje krvi, ki se po narodnem pripovedanju še dandanes vidijo. Po sodržaju je podobna ta povest oni, v kateri nam pripoveda rimski pisatelj Salust (de bello jugurthino) o rodoljubju dveh Kartažanov po imenu Fileni, ki sta se dala na meji Kartaške in Cirinejske zemlje živa zakopati, da pridobita tako svojemu rojstvenemu mestu več zemlje. Zahvalni Kartažani so jima postavili na mestu (Philonon arae) spomenike. (Vidi Arhiv za poviest jugslov. knj. XIII., p. 180—182.) Na razbojništvo Uskokov so se tožili 9. febr. l. 1668 mestjani Kostanjeviški (Landstrass) namestniku kranjskemu grofu Eberhardu Blagajskemu, pripovedajoči o Uskokih, da žanjejo in kradejo nezrelo žito po polji, kradejo iz klet vino, a sejmi da so v nevarnosti zaradi razbojniških Uskokov, pa da jih zato svet prav slabo pohaja. Delavci se morajo še pred mrakom vračati s polja, da jih ne pobijejo Uskoki. (Mitth. d. hist. Vereines in Krain. 1846., p. 71. 80. „die tyranischen Uskokten oder Walachen, welche Gewalt für Recht brauchen.“)

(Dalje prih.)

tako zavlekel, v Carigradu niso še obupali, da bodo železnice ob pravem času dogotovljene, ker se mora vsak podjetnik, kedar delo prevzame, ob enem zavézati, da ga bode pravočasno dovršil. Vse sekcije morajo biti do 1. junija 1886 dodelane in je iz vsega videti, da se Turkom z delom nekako muči. Načrti o sklepu železnice s srbskimi progami bili so v turškem ministerstvu tako hitro rešeni, kakor še nikdar ne kaka vloga. Le 5 dni so jih imeli ondi na ogled in že so jih vrnili z opazko, da so dobri in naj se delo takoj prične. Kakor se je generalni podjetnik Vitalis izrazil, bo do prvega oktobra 1886 vse dovršeno in tudi priklop na srbske železnice že dogotovljen. Od srbske strani se v tem smislu že prav pridno dela in se bo progá do Leskovca že letošnjo jesen prometu izročila, do konca leta pa mislijo še dovršiti ostali konec od Leskovca do Vranje. Te železnice bodo na veliko podporo iztočni trgovini, le naj Avstrija ne pozabi zahtevati njihovega podaljšanja od Mitrovice preko Sandžaka Novi Pazar v Bosno, kjer se bo ž njó bosanski železnici še le pravo življenje odprlo.

Vsa Evropa radovedno svoje oči na *Angleško* obrača, kako se bo v Egiptu na noge postavila. Če je res, kar so časniki zagnali, da je namreč Mahdi šel tjakaj, kjer muh ni; no, potem se bo že še kaj storiti dalo, ker bodo Angleži z Evropo opraviti imeli, s katero je mogoče pametno besedo govoriti. Prav lahek pa obračun tudi pri vsem tem ne bo, kajti za Egipt se močno zanima tudi Francoska. Prav velike važnosti bo vsled tega postopanje nemške države in pa — kako se bo Evropa njej nasproti postavila. Takoj, ko je Salisbury vlado prevzeti mislil, raznesel se je govor po Evropi, da se bo sedaj med Nemško in Angleško prav posebno prijateljstvo vtrdilo. Bismark temu nameravanemu prijateljstvu sam nekoliko nameškava ker misli z njim Francoze strašiti in če treba, tudi pokoriti za sovražstvo, katero vedno in povsod proti Necem kažejo. Kako se bo toraj Evropa obrnila, je pač težko razsoditi; večina je na strani Francoske, ktera v Egiptu Angležem na prste gleda, kar je tudi prav. Lansko leto je celó Bismark sam s Francozi potegnil, da so Angležem v egiptovskem vprašanju kľofuto dali. Toda to nič ne dá, ravno tako se lahko letos njegova roka obrne in bo Francozom zažugala, če bi videl, da mu od Angležev več dobička kaže. Posebno rad bi pa Bismark kaj takega storil, da bi si s Salisburyjem v roko segla, če bi se, kakor smo že rekli, Mahdijeva smrt potrdila, ker bi se mu ne bilo treba bati, da bi moral konečno Angležem na pomoč proti Mahdiju in pa upanje bi imel, če bi se mu priložnost ponudila, celó Francozom s puško požugati. Angležem bi bila pa v Egiptu taka zveza tudi kakor nalašč. Potem bi se morda kaj bolj odločne pokazali in bi ne bili take mevže, kakor smo jih v Sudanu občudovati čast in priložnost imeli. Neka posebna lastnost te kramarske države je neki ta, da nima nikjer sreče v boji, če nima vse polno trdnih zaveznikov okoli sebe. Morebiti, da se ji v Egiptu na bolje obrne, če bi se Nemška ž njimi pobratila.

Angleži imajo pri *Afgancih* prav malo zaupanja. Emir je sicer uradno narodu objavil, da so Angleži njihovi prijatelji, ob enem skrnil je pa svoj zaklad nekje v Turkestanu. Narod to videti se je začudil tolikošnjemu nezaupanju do Angležev od strani emirja samega in je jel še bolj dvomiti nad prijateljstvom kramarskih Angležev, češ, zakaj pa njsi zaklada skrnil in v varnost spravil kje ob afganski meji proti Indiji, če se res ne bojiš Angležev? Ali se jih Abdurraman boji ali ne, ne vemo, znano je pa, da ob vsaki priliki zabavlja čez nje, kolikor more. O angleškem namestnem kralju v Indiji pravi, da je ravno tako lakomen, kakor je zgovoren. O angleških častnikih trdi, da so ga (emirja) v sramoto pripravili, ker so na 30. marca afganske častnike proti Rusom dražili tako dolgo, da so ti streljali dali, potem so se pa Angleži umaknili. Abdurraman toraj z Angleži ni prav nič zadovoljen, Afganci sami pa z Abdurramanom ne. Po raznih krajih med uradniki, posebno pa po afganskem Turkestanu, čujejo se govorice, da se bodo vsi ob prvi priložnosti kar od kraja Rusom na vrat obesili, če le pridejo, samo da se emirja znebe. Na tak način Rusom ne bo težavno Afganistana polastiti se, če jim pojdejo Afganci sami na roke, ker poleg emirja tudi Angležev ne morejo trpeti. Prvi se jim je pristrudil po svojem trinoštvu, drugi pa po svoji sebičnosti in krutosti leta 1878, kedar so bili Afganistan zasedli.

Okoli *Hue*, glavnega mesta v Anamu, ni vse tako mirno, kakor bi nas francoski general Courcy rad prepričal. Sicer pa tega on sam ne verjame, kar je domu telegrafiral in se je zaradi varnosti javnega reda že z vojaki iz Tonkina preskrbel za prvo potrebo. Mnogobrojne in precej zdatne roparske zadruge oglašajo se v Hueški okolici, in tiste bodo morda Francozom ravno toliko opraviti dale, kakor lansko leto in letos črni prapori. Imajo pa ravno tiste zastave, ki so se lansko leto v zvezi s Kitajci proti Francozom kot tako strašni črni prapori borili. To kaže, da lanski „črni prapori“ pa letošnji „roparji“ so iz istega gujezda. K tem pridružili se bodo pa še in to prav kmalo, če jim Francozje ne bodo zdatne moči nasproti postavili, razni nezadovoljneži iz Kambodje in Košinkine (južnega dela Anamske dežele), kar bo Francozom zopet ravno toliko dela dalo, kakor so ga imeli do sedaj s Kitajci.

Prva praska pri Hue se je Francozom dobro posrečila. Bežečega kralja vjel je minister Thuyet. Kraljev zaklad v gradu je vreden svojih 10 milijonov frankov. Povabilo francoskega generala Courcyja do kralja, naj se vrne, se menda ni raztezalo ob enem tudi na njegovo mater, strice in razne druge mandarine, ki so vsi prosili, da naj se jim dovoli povrat v Hue. Po najnovejših telegramih se je pa ustaja po Kambodji in Košinkini že večinoma zadušila in so več ustašev polovili.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 12. julija. (Birmovanje v Ribniški dolini.) Odkar se je v posameznih krajih Ribniške dekanije v zadnji delila sv. birma, preteklo je že sedem let, med tem časom vzrastlo je za prejetje tega sv. zakramenta mnogo godne mladine, živo se je čutila potreba sv. potrjenja. Res komaj smo že pričakovali oni trenutek, ko nam bode prilika dana, v obraz prevzvišenega vladike gledati in jih iz lece poslušati. Povsod si je prečast. duhovenstvo in ljudstvo vse prizadevalo mil. knezoškofa dostojno sprejeti ter jim trenutke njih bivanja med nami po trudapolnem delovanju po moči prijetne storiti. Ni namen teh vrstic podrobno vse svečanosti opisovati, ki so se po posameznih krajih vršile, ker so si bolj ali manj enake, ampak le glavne poteze podati, kako so se v tem ali onem kraju posebno odlikovali.

Sprejem in odhod premil. knezoškofa je bil v vseh krajih res sijajen. Občinski zastopi, civilne oblasti, kjer so, in priprosto ljudstvo, vse je tekmovalo s slavnostnim sprejemom vladike. Povsod bili so slavoloki, kakoršne zamore ravno ljudstvo postavljati in kakoršne denarne moči pripuščajo, postavljeni; med zvonjenjem in pokanjem možnarjev prišla jim je povsod šolska mladež z vejicami in mnogo ljudstva nasproti.

Posebno znamenita in opombe vredna bila sta slavoloka v Loškem Potoku in v Sodražici. Komur so krajevne razmere prvega imenovanih krajev znane, občudoval bode trud in požrtvovalnost občanov, ki so razpeli močen, velikanski in lepo ozaljšan slavolok z hriba v hrib, s Tabora, kjer cerkev, farovž in šola stoji, v hrib, kjer stoji vas Hrib. V drugem kraju (v Sodražici) postavili pa so slavolok, narejen iz samih obodov, t. j. iz obročev, iz kojih se raznovrstna rešeta delajo — kot izraz domače industrije.

Kakor so se v teh dveh krajih požurili vse najlepše in najsijajniše napraviti enako so se v Ribnici in v Velikih Laščah potrudili, sijajno prevzvišenega knezoškofa vsprejeti. Slavolok, postavljen pri urodu v Ribnico, bil je kaj okusno napravljen, z napisom: „Pozdravljen bodi prevzvišeni Pastir“ in na drugi strani: „Slava knezoškofu“. Častita duhovščina, na čelu prečast. g. kanonik, državni in deželni poslanec, K. Klun, šolska mladina in obilno ljudstva pričakovalo je tu njih prihoda. Pri vsprejemu nagovorile so tri v belo oblečene deklice prevz. vladiko in njim lep šopek cvetlic podarile, koje so premilostljivo blagovolili vsprejeti. Zvečer bil je ves trg, posebno prostor in vrt pred farovžem z lampijoni in z bengaličnim ognjem prelepo razsvetljen.

Kakor tu, storili so tudi v Velikih Laščah kar mogoče, da bi premil. knezoškofa vredno vsprejeli. Tudi tu postavili so slavoloke in zvečer bile so Velike Lašče prelepo razsvitljene.

Upamo, da so bili premil. knezoškof z našimi malenkostnimi pripravami zadovoljni. To kar storijo večja mesta, mi pač nismo mogli storiti; kar pa smo storili, smo storili gotovo z najboljšim srcem in namenom, da po dolžnosti počastimo našega višjega pastirja, našega Jezusa Kristusa, ki bodi čiščen in hvaljen na veke!

—y—

Križevó pòleg Kostanjevice, 11. julija. Menda se res bližajo prerokovani slabi časi, o katerih radi pripovedujejo stari ljudje, in zdaj le slabe čase napovedovati, zato menda že ni treba mnogo prerokskega duha, od vseh krajev nesreče, povsod hudobije. In taka se godi tudi pri nas. V ponedeljek 6. julija se pridrvé memo Kostanjevice čez Krakovo črni pogubonosni oblaki, vdarijo čez Krko in med strašnim viharjem gredó raztresovaje svoje belo seme po celi naši fari in menda kakor je čuti, tudi še dalje, prouzročé veliko škodo, kajti vinogradi so skozi in skozi popolnoma vničeni. Nesreča je res velika, revščina ako mogoče še večja kakor že sicer, in krščanska ljubezen, ki ima od dne do dne več opravila, ga je pri nas, že vdrugič ponesrečenih, zopet

pridobila. Ako so se dozdej že nahajale uboge družine, ki niso imele djati v usta kakor to, kar jim je podelila dobrotljiva roka, kaj bode zdaj, ko sami nič nimamo, kdor pa nima, tudi pri najboljši volji dati ne more: in če peščica bogatinov, ki že zdaj zaradi trtne uši niso držali na vinograde, vsaj radi ne, bodo od zanaprej še manj, ker so se letos že drugo leto opekli in ne dobili svojega denarja nazaj. Tudi naša vinorejska šola, o kateri se je že mnogo pisarilo in še več govorilo, od ktere smo pričakovali pomoček zoper opustošenje vinogradov in požlahtnenje naših trt, je nekako popolnoma zaspala. Birokriatično počasen 19. vek ima poseben privilegij, vsako koristno napravo zavleči tako dolgo, da zgubi svojo veljavo, kaka nepotrebna novotarija pa, ki ne napravlja drugega kakor stroške in sitnosti, bode se uvedla hitro v 24 urah. Ogerska vlada na stotine tisočev ameriškanskih trt nakupuje, pri nas nesreča morebiti še ni toliko razširjena, toda nastopila bodo v kratkem z veliko večjo silo, pa vse spava spanje pravičnega.

Ako že govorim o nesreči, ktera nas je zadela, bodi mi dovoljeno pokazati tudi na rano, ktera razjeda dolensko stran, to je oskrunjevanje nedelj in praznikov, v katerih se kakor v delavnikih kosí, vozari snopje domu, suši seno in to brez vsake sile, ne govore o tem, kar se godi po gostilnah celó med božjo službo? Ni li to mnogo krivo, da Bog tepe? Vsaj v Beču zbrani škofje so v svojem pastirskem listu izrekli eno tako misel in jo tudi podprli z izreki sv. pisma.

Druga nesreča je bil požar sv. Petra in Pavla dan v malo oddaljeni vasi Pristavi, in v nesreči sreča, da so bili ljudje doma, hitro pritisnili in tako požar omejili, da je pogorel samo en gospodar, in tudi ta je bil zavarovan pri Dunajski banki, ktera je bila pa zopet tako dobra, da mu je odtrgala četrtinko zavarovalnine. S kako pravico, ni znano. Ako se pa zastopniki bank pozneje izgovarjajo, da slossopje ni bilo toliko vredno, vsaj imamo cenilnih priseženih mož dovolj, in eden ali tudi dva cenilca gotovo ne staneta toliko, kakor zastopnik banke, kateri pridrdra iz Beča k nam, precenjevati pogorišče.

Kakor nam poročáš, cenjeni „Slovenc“ ni samo nesreč ne konca ne kraja, tudi borba, ktera se je z volitvijo začela, še ni končana. Moralčno potolčena trojica Šuklje - Poznik - Slanec hoče nalašč v ta namen osnovanem listu boj nadaljevati. Naj ga le, in prav je, da ga; naj borbni veter enkrat do kraja raznese temno okuženi zrak, v katerem jih mnogo ne vé, pri čem da in kaj da so. „Dolenjskim Novicam“ bode treba pomagati na še krepkeje noge, ako morebiti ne bode bolje z bojem jim ne podajati gradiva, in jih pustiti, naj uganjajo s svojimi pristai, kar jim ljubo in drago, kot nenravno njih početje tako ne bode pognalo korenike, kakor je v boji z nemškutarji pravična reč hitro zmagovala, in so nasprotniki ginili kakor sneg v pomladanskem solncu, tako bode tudi tukaj. Zdej se že lahko vidi, kakošna bode konečna slava zgorej omenjene trojice.*

Od Pohorja, 13. julija. (Razne reči.) Ribniški liberalci so se že nekoliko oddahnili, le Vuhreška četvorica ne more pozabiti žalostnega propada pri volitvah, menda za vselej odločivnega, kajti, kjer vrli Pohernik prebiva, ki je steber nove krasne cerkve, zdatna podpora faranov in prijatelj duhovnov, ondi se zastoj liberalna betvica povzdiguje. Pené se togoti sedaj, premišljevaje, kako bi se maščevati zamogla.

Tirjajmo vse, ki so nam kaj dolžni, je bil resnoben sklep liberalnega premišljevanja, da pokazemo svojo moč. Hitro so bili listi dolžnikom poslani z ukazom: Plačaj! Rad je vsak svojo dolžnost storil in z veseljem groše odrajtal, da je rešen liberalnih krempljev.

Glejte Slovenci! takšni so liberalni prijatelji. Pred volitvami se sladkajo in ponujajo jedi in pijače vsake vrste, da bi vlovili liščéke na limance, po volitvi se pa hudujejo ter davijo dolžnike, kakor nekđaj evangelijski hlapec: „Plačaj, kar si dolžan.“

Dobro si to zapomnite, ljubi Slovenci, ter ne hodite k takim pomoči prosit, saj ne dobite prave, ampak, ako ste v sili, potrkajte raji na vrata po-

*) Kakor smo že marsikje čuli, ne misli se noben pravi narodnjak na novi list naročiti. Tako je tudi prav. Čemu nam je še nov list? Imamo jih že saj pol preveč: ne manjka jih nam nobene barve, toraj nov list ne more drugega namena imeti, kakor lujskati, pa tudi take baže jih imamo že dovolj, ki svoje delo izvrstno izvršujejo. Toraj prašamo še enkrat: Čemu nam je nov list? Istina, naši dozdevni narodnjaki so se pokazali v luči, kakor bi malo poprej skoraj ne bili mogli misliti.

štenih narodnjakov ali pa posojilnic, kojih več šte-
jemo in dobili bote zdatne pomoči; povsod se taka
godí, kjer liberalni duh veje in pospodovali hoče.

Pred kratkim je moral Vuhreški č. g. župnik
liberalca W. zaradi častizaljenja pri sodnji
Marenberski tožiti, ktera ga je 1. t. m. po kazenski
postavi nekoliko ponižala. Obsojen je bil in črno
piko nosi za svojo bodočnost. Drugo tožbo je vložil
zoper njega pri okrajnem šolskem svetu, ker ta li-
beralni oče, od volitve sem, ne pusti svojega sin-
čeka v šoli, kadar župnik krščanski nauk pod-
učuje.

Glejte napuhneža! šolski ogledavec je sicer, a
noče poznati postav zadevajočih šolsko mladino.
Drugim pošilja liste grozeč s kaznijo, če otrok v
šolo ne pride, sam pa ne vidi, da trdovratno in
neopravičeno ravna proti postavi; okrajni šolski svet
mu bode moral paragraf raztolmačiti in — ga iz-
vrševati naučiti.

Podučitelj G. pa se naj spomni na dekret, ki
ga je 16. aprila t. l. dobil od okrajnega šolskega
sveta Marenberskega, v smislu razsodbe deželnega
šolskega sveta Graškega, kateri je ovrigel njegovo
opravičenje zaradi obnašanja, z dostavkom, da je G.
hudo žalil ime in čast učiteljsko; tudi mu je za-
žugana ojstra kazen po prvem prestopku. Kdor
drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Načelnik železnične postaje v R. pa naj bere
okrožnico predsednika državnih železnic, pl. Cze-
dika, v kateri prepoveduje uradnikom vtikati se v
občinske reči, n. pr. volitve, ker s tem si le so-
vraštvo napravljajo, pa tudi škodo. In vendar so
ti večidel agitirali na vse kriplje za liberalne kan-
didate, zrazeči se, da hočejo vzeti dela in službo
vsem, ki po njih željah volilnih mož ne volijo. Se
li pravi to spolnovati naročila in postave svojih
višjih ter dobor izgled dajati svojim podložnim? R.
je škripal po volitvi, da se je pehal zastonj. Čast
in slava pa značajnim možem. Živela domovina!

Skala se maje in dob.

Zvostoba Slovencev pa vedno ostane.

Domače novice.

(Sleparstvu) pri poslednjih volitvah v Novem
mestu se je pred ondašnje c. kr. sodnijo vrat zavil.
Znano je, da se je po Novem mestu raznašal iz-
mišljen telegram sledeče vsebine: „Doktor Slane.
Novomesto. Dospel je resen glas. Margheri obljubil
je Kočevarjem Novomeški višji gimnazij, ako ga
volijo. Grdo se dela za Novomeškim hrbotom. Pozor!
Tukaj smo danes listke uredili, vsi razun jednega
imenom Šuklje zapisali. Šuštersič.“ Na 11. julija
sta bila obsojena zaradi tega izmišljenega telegrama
gg. dr. Slane na 140 gl. globe ali pa 28 dni
zapora, Mader hišni posestnik v Novem mestu pa
na 50 gl. globe ali 10 dni zapora. Dotični tele-
gram se je namreč izmislil iz tega namena, da so
se Šukljeju glasovi nanj lovili.

(Darila konjerejem) delila se bodo letos v na-
slednjih krajih: V Ribnici za politični okraj
Kočevje 1. septembra. V Šentjerneju za po-
litične okraje Krško, Novo mesto in Črnomelj
na 3. septembra. Na Vrhniki za politični okraj
Litijo, Ljubljansko okolico, Logatec,
Postojno in Ljubljansko mesto 5. sept. V
Radoljica za politični okraj Radovljiški 9.
sept. in v Kranji za politična okraja Kranj in
Kamnik na 10. sept. — vselej ob 9. uri dapo-
ludne. Za darila dajali se bodo c. kr. cekini in
srebrne medalije.

(„Slavec“), delavsko pevsko društvo, imel je
v nedeljo popoldne svoj občni zbor po sporedu že ob-
javljenem. Otvoril ga je predsednik g. Anton Je-
ločnik s primernim nagovorom, ter je omenjal
tudi važno spremeno, ki je društvo zadela med
letom. Pevovodja g. Justin preselil se je v Ce-
lovec in je na prošnjo društva pevovodstvo prevzel
g. Stegnar. — Tajnik g. Pajk sporočal je o dru-
štvenem gibanju in življenju od poslednjega občnega
zboru, ki je bil letos na sv. Pavla dan, pa do sedaj.
— Blagajnik g. Mihael Jeločnik razkladal je
denarno stanje društveno. Ob poslednjem občnem
zboru imelo je društvo gotovine 76 gl. 6 kr. K tej
so prišli dohodki z 294 gl., od katerih so se vzeli
stroški z 218 gl. in 18 kr., na kar v blagajnici
ostane še 75 gl. 88 kr. G. Anton Jeločnik da-
roval je društvu 20 gl. — Revizorja sporočata, da
je pri računih vse v redu. Dalje je občni zbor

sprejel spremembo nekterih društvenih pravil. Pravi
član društva sedaj lahko postane vsak, ki ima
pevski posluš in veselje do petja in je poštenega
zadržanja, če plača na mesec po 20 kr. Podporni
udje plačujejo po 3 gl., vstanovni pa po 20 gl.
enkrat za vselej. Razun teh ima društvo tudi še
častne člane, za ktere si voli tiste može, ki so si
pridobili posebnih zaslug za naš narod na slov-
stvenem ali narodnem polju. Odbor volil se bo v
bodoče sledeče: Iz pevcev se volijo predsednik, pod-
predsednik, tajnik, blagajnik, 4 odborniki in 1 re-
vizor. Iz podpornih udov voli se pa zopet jeden od-
bornik in jeden revizor ter bo odbor v bodočnosti
od novega leta počenši obstal le iz 9 in ne več iz
15 udov. Da je občni zbor sklepčen zadostuje 40
članov, tri četrti vseh članov pa morajo glasovati za to,
da se društvo razruši. — V odbor so bili voljeni: Za
predsednika g. A. Jeločnik; za podpredsednika
g. Fr. Sakser; za tajnika g. J. Pajek in A. Go-
rišek; za blagajnika g. Fr. Dežman, ker se je
g. M. Jeločnik temu poslu drage volje odpo-
vedal. V odbor izvolili so se gg.: Kavčič, Pregl,
Hribar Franjo usnjari, Vidmar, Kramar,
Dekval, Perdan, Jeršek, Grahek, Stibil.
Za pregledovalca računov voljena sta gg. Fr. Go-
gala in Trtnik. Vsi voljeni so izbrani le za pol
leta, t. j. do novega leta, dokler ne bodo nove pra-
vila potrjena. — „Slavec“ napravi 2. avgusta izlet
na Bled.

(Blagor nam), ki smo v mestu! Ljudje tožijo
o slabih časih. Smešno! Tako dobro se nam godi,
da se nam gostilničarji vže z vozmi ponujajo, samo
če jih hočemo z obiskovanjem počastiti. Ni še davno,
ko je v „Laib. Ztg.“ gostilničar na južnem kolo-
dvoru naznanjal, da kdor hoče opoludne od 12. do
2. ure k njemu v gostilno se lahko brezplačno pelje
v njegovem vozu, kterege König iz tega namena
vsak dan ob tem času nalašč v mesto pošilja, gostov
nabirat. To je bila za Ljubljano izvestno nova ideja,
kakor za Dunaj godba pruskih huzarjev. Danes mož
že ni več sam. G. Majer v Šiški ga je že prekosil.
On pa ne ponuja le vozu, temveč tudi celó listke
za prosto vožnjo po južni in po Rudolfovi oziroma
državni železnici od danes 14. julija vsakemu, kdor
se oglasi, da hoče k njemu v Šiško v gostilno. Da
jim tudi iz kolodvora ne bo treba peš hoditi po
prahu, ima ondi g. Majer voz na razpoloženje, s
kterim se pivo vozi. Štiri in dvajset se jih lahko h
krati pelje. V ožigled tega naj pa še kdo reče, da
v Ljubljani ni življenja! Najlepše je pa to, da vsak
gost na izrečno željo tudi za nazaj listek na prosto
vožnjo dobi — če si ga kupi!

(Požigalec) na Nadgorici oglasil se je sam sod-
niji. Je to nek delavec Luka Medic od ondot, ki
je Slekarec iz zlobnosti zažgal, ker ga ni hotela na
delo jemati.

(Toča) je pobila po Rakeku na 13. julija. Šla
je celih 12 minut.

(Konji), oziroma žebci, iz vojaške žebčarije na
Selu pod Ljubljano prodajali se bodo na 18. julija
ob 10. dopoldne tukaj na cesarja Jožefa trgu proti
gotovini po javni dražbi.

(Tržaški namestnik) baron Pretis peljal se je
v Alt-Aussee na okrevanje. Oj ko bi vendar za
vedno ondi ostal, kako bi mu privoščili hladno
seno in divno-romantično okolico!

(Umrl je) v Ptuj požitrovalen in neutrudljiv
rodoljub g. Ivan Urbanec, iz Vodiške fare na
Gorenjskem doma. Služil je v Ptuj pri dr. Grego-
riči za solicatorja in je bil vzor slovenskega rodo-
ljuba, kakoršnih povsod še jako pogrešamo po na-
ših tleh.

(Novo opravo) dobili bodo uradniki in poduradniki
po železnicah. Za uradnike se taista razlikuje po
devetih razredih tako-le: Oprava obstoji iz finega
temno-modrega sukna, pomerančasto obrobljena s po-
srebrnimi gombi. Ovratnik in zavijbelji na rokavih
so iz enacega blaga in se po paspoli ločijo. Na ov-
ratniku ima uradnik IX. razreda državnih železnic
po eno srebrno rozeto, uradnik privatnih železnic
po jeden srebrn obroček. V VIII. razredu imata
vsak po dve oziroma dva, v VII. po tri rozete ali
obročke. V VI. razredu je po jedna zlata rozeta ali
obroček na srebrnem koljarji, v V. po dve, v IV.
po tri. V III. razredu pride k odliki poslednjih treh
razredov še srebrne široke zapestne porte in dvojnate
porte na hlače, pod vratom pa zopet po jedna zlata
rozeta ali obroček; v II. po dve in v I. po tri zlate
rozete ali obročki.

(Železnica Spielfeld-Radgona) otvorila in iz-
ročila se je javnemu prometu v nedeljo 12. julija ob
navzočnosti cesarskega namestnika barona Kúbeka,
deželnega glavarja grofa Wurmbanda in drugih
odličnjakov. Narod je bil silno navdušen ob celi
progi. V Radgoni imeli so pojedino za 80 mož. Go-
voril je župan dr. Fuhrmann in je končal s tri-
kratnim „živio“-klicem presvitlemu cesarju.

Telegrami.

Brno, 14. julija. Sinoči so zrogovili stro-
jarji v Trebiči; redarstvo jih razpodilo in je
nekaj ranjenih. Okrajni glavar zahteval je ta-
koj vojakov. Vlada je poslala v Trebič obrt-
nega nadzornika.

London, 14. julija. Bourke je rekel v do-
lenji zbornici, da se je v točkah Pendjehške
zadeve, ktere bo Angleška izročila možem v
presojo, še pretehtavalo.

Madrid, 13. julija. Včeraj zbolelo je na
Spanjskem 1197 ljudi za kolero, pomrlo pa
488.

Tujci.

12. julija.

Pri **Maliču**: Otalija Sockl, učiteljica, z Dunaja. — Lin-
senmayer, Wolkenstein, Stern, trgovci, z Dunaja. — J. Rankl,
zasebnik, iz Ulma. D. Steffann, zasebnik, iz Rumunije. — L.
Millieich, fabrikant, iz Zadra. — Josip Millieich, trgovec, iz
Pulja. — Viljem Griesshammer, logar, iz Spitala. — Ad. pl.
Sušič, c. k. polkovnik, z družino, iz Celja. — Janez Prohaska,
c. k. poštni uradnik, z družino, iz Celja.

Pri **Stonu**: Tomaž Kosehat, c. k. dvorni pevec, z Du-
naja. — Franc Spoliarič, c. k. nadporočnik, iz Spljeta. —
Baroninja Geolzi, zasebnica, iz Zagreba. — Fr. vitez Kriegsau,
železnični uradnik, iz Beljaka. — Ernst Faber, iz Kočevja. —
Terezija Hafner, poštarica, iz Boh. Bistrice.

Pri **Južnem kolodvoru**: Franc Naumann, doktor fi-
lozofije, iz Bernbacha. — Mat. Skahl, molar, iz Koroškega. —
Karl Pregel, zasebnik, iz Divače. — Naglič, ključavničar, s
soprogo, iz Kranja.

Pri **Avstrijskemu caru**: Franc Gerbic, profesor, iz
Lvova. — Janez Theuerschuh, hišni posestnik, iz Tržiča.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

14. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. — kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 75 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	572 „ — „
Kreditne akcije	285 „ 80 „
London	124 „ 50 „
Srebro	— „ — „
Francoški napoleon.	9 „ 86 ¹ / ₂ „
Ces. cekini	5 „ 89 „
Nemške marke	61 „ 10 „

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (24)

knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje:

- a) Praktično metodiko cena — gl. 80 kr.
- b) Prvi poduk „ — „ 60 „
- c) Fiziko in kemijo „ — „ 60 „
- č) Prirodops „ — „ 56 „
- d) Zemljepis „ — „ 26 „
- e) Geometrijo „ — „ 24 „
- f) Malo šiziko „ — „ 23 „
- g) Domovinoslovje „ — „ 20 „
- h) Pripovedi iz zgod. Štajerske „ — „ 6 „
- i) Opis krškega okraj. glav. „ — „ 30 „
- j) Zgodovina štaj. Slovencev „ 1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne **pisanke** in
risanke, mali slovenski zemljevid **kranjske dežele**
z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nem-
ški zemljevid **Avstrijsko-Ogerske**, cena 1 kr., in
zemljevid **Krškega okrajnega glavarstva**, cena 5 kr.

Ant. Homero

znamko.

Na **Kranjskem** se dobiva v lekarni **G. Piccoli**
v **Ljubljani** na Dunajski cesti.

Knjižico pa, v kateri so čudoviti vspehi homeri-
janskega čaja popisani, po zdravnikih preiskani in
potrjeni, pošilja proti pošiljavi 3 petkrajarskih mark
za pisma zgoraj omenjeni lekarnar ali pa pripravlje-
valec tega čaja, **Pavel Homero v Trstu**, ki je
zdravilno moč te rastline prvi zasledil, brezplačno.